

[Gæde.]

vanskeligheder, og det er trods alt langt behageligere end at spare sig ud af dem.

De måder, man kan skaffe mere arbejdskraft på, er naturligvis at frigøre arbejdskraft fra den offentlige sektor, indrette lovgivningen sådan, at det kan betale sig at arbejde på overtid igen, og afskaffe en hel del af de unyttige omkostninger, som erhvervslivet har i øjeblikket. Vi har allerede fremsat forslag, der går i den retning, f. eks. forslaget om afskaffelse af ATP. Det vil jo være et stærkt omkostningsdæmpende forslag, og det vil give en mulighed for lønstigninger uden at påvirke omkostningsniveauet i opadgående retning.

Men disse forslag er efter vores mening ikke bare unyttige, de har også skadelige virkninger. Vi bryder os ikke om at foretage indgreb i overenskomsterne på arbejdsmarkedet. Nu har man igennem en lang, lang årrække opbygget et fornuftigt system, der har medført, at vi i Danmark spiller forholdsvis få arbejdsdage på strejker o. lign., og et sådant system skal man minsandten respektere så længe som overhovedet muligt. En sådan nød, at der skulle være grund til at gribe ind i dette forhold, befinder Danmark sig endnu ikke i.

Desuden går forslaget jo ud på, at man tager milliardbeløb fra skatteyderne og giver det som tilskud til erhvervsdrivende eller erhvervslivet i al almindelighed, og jeg har sagt før, at det kan vi ikke se skygge af sund fornuft i. Hvis det var sådan, at man gav skatteyderbetalt tilskud til de egentlige konkurrenceerhverv, de erhverv, der egentlig mærkede den udenlandske konkurrence, all right, så kunne det forsvares, men at give det til alle og enhver, at advokater og tandlæger, og jeg ved ikke hvad, skal have tilskud betalt af skatteyderne, det går over min forstand. Rent bortset fra, om det går over min forstand eller ej, så er fremskridtspartiet i hvert fald af den opfattelse, at den medicin, om jeg så må sige, Danmark trænger til i øjeblikket, nok ikke er en forøgelse af de skatteyderbetalte tilskud.

Derudover har ordningen den uheldige virkning, at den i hvert fald i nogen grad hindrer en sund erhvervsudvikling. Vi har virksomheder, der er stærkt automatiserede. Vi har virksomheder, der er meget arbejds-kraftforbrugende. Disse lovforslag vil gribe

ind i den udvikling, der ellers ville være sket, på en måde, som man slet ikke kan forudse, og som formodentlig må anses for at være uheldig.

Desuden står vi den 28. februar 1975 pludselig i den situation, at enten må vi lave nye indgreb, eller også vil der komme en pludselig, ret kraftig lønstigning, i hvert fald på visse områder. Der er i hvert fald en risiko for, at en sådan pludselig stigning vil få helt anderledes uheldige virkninger på beskæftigelsen, i hvert fald i en overgangstid, end når omkostnings- og lønstigninger kommer sådan pø om pø.

Endelig er der et lille spørgsmål tilbage: hvad med alle de lønmodtagere, der ikke får pristalsreguleret deres løn? Der vil jo være nogle, som allerede har fået den lønstigning, som egentlig først skulle udløses ved disse pristal, og der vil være andre, der er i den heldige situation, at de kan få en kraftig lønglidning. Men de skal sandelig alligevel have 1.000 kr. foræret af skatteyderne.

Udbyttebegrænsningslovforslaget, som jo er nyt, om jeg så må sige, giver jeg ikke ret meget for. Det er et lovforslag, der går ud på at lave tvangsopsparing i aktieselskaber og anpartsselskaber o. lign., hvilket indebærer, at direktøren skal have 1.000 kr. betalt af — nå ja, skatteyderne, mens bestyrelsesmedlemmer og aktionærer ikke skal have det. Om nogen kan forstå, hvorfor man gør den forskel. Meget, meget ofte er direktøren jo helt, helt anderledes velgageret end i hvert tilfælde bestyrelsesmedlemmer, og at være aktionær er jo tit en sørgelig affære. Den eneste virkning, den lov kan få, så vidt jeg kan se, er, at den nedbringer de skatteindtægter, stat og kommune ellers ville få, fordi den nedbringer aktionærers og bestyrelsesmedlemmers skattepligtige indkomster samt deres forbrug af beskattede varer. Og så skaber den naturligvis noget mere administration, men det har jeg svært ved at anse for et godt formål i sig selv.

Der er naturligvis den mulighed, at regeringen mener, loven vil være omkostningsdæmpende. Hvis regeringen mener det, så må det jo være udtryk for, at den betragter udbytte som en omkostning. Det gør jeg også, så jeg ville sådan set glæde mig, hvis regeringen er kommet til den erkendelse. Hvis det er tilfældet, så kunne det jo tænkes, at regeringen også en dag fandt ud af,